

Fotografia Liviei Maiorescu-Dymsza

Titu Maiorescu nota în jurnalul său:

„Vineri 19/30 Dec. 86 (...) Clara pleacă [din țară],... [din cauza] cererii mele de divorț, și Livia demisionează [de la Palat], spre a o însoți.

Pe mâine 8, Sâmbătă, și plecarea lor (...)

Sâmbătă 20 Dec. 1886/1 Ian. 1887. Astăzi dejunat la Clara, mult mai liniștită și sigură. Ele pleacă mâine. Regina trimis Liviei astăzi portretul ei cu inscripția «Mai tare ca soarta», adus de Natalie Romalo” („Însemnări zilnice”, Vol. II [1881-1886], București, p. 372).

Cu puțin timp mai devreme, pe 30 noiembrie / 12 decembrie, „România Liberă” încă mai consemna la „Cronica zilei” prezența Liviei Maiorescu în apropierea reginei: „Ieri la orele 12 M. S. Regina, însoțită de d-șoarele de onoare: Livia Maiorescu, Zoe Davila și Romalo, a vizitat asilul Elena Doamna și a luat dejunul în acel institut”.

Despre Livia Maiorescu scria în prefața la „Însemnări zilnice”, I. Rădulescu-Pogoneanu: „Mai ales Livia Maiorescu, înainte de a fi chemată ca domnișoară de onoare a reginei, este o asiduă colaboratoare a tatălui sau, copiind, ajutându-l la tipărirea cuvântărilor și a lucrărilor sale literare, traducând ea însăși pentru iubitele Convorbiri (...), alcătuiind muzică la unele serbări în familie, la reviste și comedii de Rosetti-Max și Iacob Negruzzi” (p. XLVIII). Și din alte surse aflăm că Ion Creangă îi dedicase „Amintirile din copilărie” (1881), Alecsandri – „Iarna vine” (1882), iar Eminescu o numea „copist inteligent”.

Într-o zi de duminică, pe 21 decembrie 1886/12 ianuarie 1887, cu trenul Orient-Fulger, Livia Maiorescu părăsea România, însoțind-o pe mama sa, Clara, spre Berlin. Plecarea ei este consemnată de T. Maiorescu în „Însemnări zilnice” (p. 373).

În 1892, Livia se căsătorește cu Eugeniusz Dymsza, nobil polon, cu averi în Lituania, inginer, absolvent al Facultății de Drumuri și Comunicații din Sankt Petersburg. Eugeniusz Dymsza cumpără moșia de la Ilzenberg, unde va locui cu Livia și cele trei fiice ale lor: Janina-Klara, Liwia și Eugenia. Eugenia, fiica mai mică a decedat în 1905, la vârsta de 3 ani. În 1918, a decedat Eugeniusz Dymsza, Livia continuând să locuiască, cu cele două fiice pe domeniul Ilzenberg.

Revenind în 1941 în România, Livia Maiorescu (Dymsza) a întreținut corespondență cu I. Rădulescu-Pogoneanu, I. Petrovici, S. Mehedinți, I.E. Torouțiu ș.a. Dovadă e și dedicația de pe fotografia ei, păstrată astăzi în Fondul Documentar Ipotești.

Ala Sainenco,
Memorialul Ipotești

Livia Dymsza (D)
n. c. Maiorescu
ca semn de amintire
Alui Torouțiu
a făcut mișcă de
ve a publică în
seriei Le
Alui Maiorescu.
București, Sala Jubileu
Noiembrie 1977
Memorialul Ipotești

“Livia Dymza
născ. Maiorescu
ca semn de amintire
D-lui Torouțiu
cu făgăduința D-sale
de a publica în
întreg scrierile
D-lui Maiorescu.
București.
Novembre 1942”

Text transcris de Mihaela Anițului,
Memorialul Ipotești